

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 7C/227/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114215271
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Farkášová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2014:8114215271.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danou Farkášovou v právnej veci žalobcu POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpená Fridrichom Paľkom, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanej Slovenská republika- Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh na prerušenie konania **z a m i e t a**.
- II. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- III. Náhradu trov konania účastníkom **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca žalobou, ktorá bola doručená Okresnému súdu Humenné dňa 27.09.2012 žiadal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi majetkovú škodu, ako aj náhradu nemajetkovej ujmy.

Žalobu vo veci samej žalobca odôvodnil tým, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Humenné podľa procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Aj napriek skutočnosti, že exekučný súd a ním prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si spoluprácu s účastníkmi konania, súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonom stanovenej lehote. Žalobca vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní a dosiahol vydanie rozhodnutia. Postup exekučného súdu je nesprávny, v rozpore so zákonom. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v Článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca si touto žalobou zároveň uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj náhradu nemajetkovej ujmy. Márnym uplynutím času, boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky, taktiež došlo k vyvolaniu rizík, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom dôjde k zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučného súdu dôjde k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, ako aj neskorým ukončením procedúry exekučným súdom dôjde k insolvenčii povinného, najmä žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas a efektívne, účinne uskutočniť rad iných

krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva. Zároveň žiadal, aby súd o veci rozhodol medzitýmny rozsudkom postupom podľa § 152 ods. 2 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku.

Žalovaná sa k žalobe žalobcu vyjadrila v písomnom podaní, súdu doručenom dňa 03.11.2014, kde žiadala žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť ako neodôvodnú. V uvedenom vyjadrení poukázala na nedostatky návrhu na začatie konania, rovnako poukázala na skutočnosť, že žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akékoľvek možnosti predbežne prerokovať nárok na náhradu škody o ktorého prerokovanie sám požiadal. Podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. na priznanie náhrady škody musia byť splnené nasledujúce predpoklady a to existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Žalovaná uviedla, že pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia nie je stanovená žiadna zákonná lehota. Poukázala na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02, podľa ktorého samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťah v konaní. Vnútroštátny súd má povinnosť ex offio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, vydaného bez účasti spotrebiteľa a preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy. Žalovaná považovala za nevyhnutné uviesť, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe rozhodnutia súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Pokiaľ ide o majetkovú škodu, žalobca v žalobe nešpecifikoval, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Žalobca by v tomto konaní na preukázanie vzniku škody podľa názoru žalovanej musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Požadovať paušálne sumy za spomínané všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Žalobca neuniesol v tomto konaní základné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Žalobca v žalobe zjavne opomenul, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Žalovaná nemá za preukázané vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mohla jej poskytovať náhrada v peniazoch. Nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. Žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa, v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu, podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúca slabé finančné a právne povedomie nízkopríjmových osôb. Žalovaná mala za preukázané, že nie sú splnené základné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu, preto žalobu žiadala v celom rozsahu zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie pripojeným spisom Okresného súdu Humenné sp. zn. 11C 168/2012, pripojeným exekučným spisom Okresného súdu Humenné sp. zn.10 ER 1051/2010, vyjadrením žalovanej zo dňa 03.11.2014, ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

Žalobou, ktorá bola doručená Okresnému súdu Humenné dňa 27.09.2012 a bola jej pridelená pôvodná spisová značka 11C 168/2012 sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 859,81 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 171,96 Eur titulom, že v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Humenné voči povinnému V. K., nar. XX.XX.XXXX, exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 19.07.2011, t.j. o viac ako 277 dní a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia.

Majetkovú škodu, ktorá predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu, žalobca odôvodnil skutočnosťou, že exekučný súd svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny, a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným, odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej zmluvy o úvere. Na jednej strane existuje právne relevantný exekučný titul, rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný. Na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske

súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania na ktorú je súd povinný prihliadať ex offio. Žalobca upozornil na skutočnosť, že podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní.

Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, žalobca ju žiadal priznať vo výške 20% istiny s príslušenstvom, ako hodnotu majetkového práva postihnutého deformáciou.

Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 7C 165/2012-45 zo dňa 31.03.2014 žalobu žalobcu zamietol a vec pôvodne vedenú na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 11C 168/2012 postupom podľa § 112 O.s.p. vylúčil na samostatné konanie, nakoľko v čase rozhodovania súdu o žalobe žalobcu, nemal súd k dispozícii vyžiadaný exekučný spis Okresného súdu Humenné.

V novom konaní bola veci pôvodne vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 11C 168/2012 pridelená sp. zn. 7C 227/2014.

Súd sa oboznámil s exekučným spisom Okresného súdu Humenné sp. zn. 10 ER 1051/2010, z ktorého mal súd za preukázané, že

dňa 09.12.2010 bola Okresnému súdu Humenné doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s exekučným titulom, a to rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 07239/10 zo dňa 25.08.2010. Žalobca ako oprávnený zároveň exekučnému súdu predložil Zápisnicu spísanú pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým dňa 15.10.2010, Zmluvu o úvere zo dňa 02.12.2009. Okresný súd Humenné uznesením č.k. 10 ER 1051/2010-33 zo dňa 13.06.2011 rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.08.2011. Z odôvodnenia rozhodnutia exekučného súdu vyplýva, že rozhodcovská doložka znemožnila voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodnutie štátnym súdom. Rozhodcovskú doložku si povinný ako spotrebiteľ nevyjednal. Mohol zmluvu len ako celok podpísať a podrobiť sa všeobecným obchodným podmienkam. Rozhodcovská doložka a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli k tomu, že povinnému ako spotrebiteľovi bola odňatá ochrana, ktorú mu poskytuje Občiansky zákonník, ako aj Smernica rady č. 93/13/EHS. Uznesením Okresného súdu Humenné č.k. 10 ER 1051/2010-38 zo dňa 15.08.2011 súd exekučné konanie zastavil postupom podľa § 44 Exekučného poriadku, pričom uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.09.2011.

Súd vec prejednal na pojednávaní dňa 04.12.2014 v neprítomnosti účastníkov konania.

Žalovaná svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila písomným podaním zo dňa 27.11.2014, kde z dôvodu hospodárnosti konania žiadala vec prejednať v ich neprítomnosti na základe listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu.

Právny zástupca žalobcu svoju neprítomnosť ospravedlnil v písomnom podaní zo dňa 03.12.2014, v ktorom žiadal ospravedlniť svoju neprítomnosť, ako aj neprítomnosť svojho klienta, pojednávanie žiadal odročiť. Žiadosť o odročenie pojednávania odôvodnil kolíziou pojednávania pred Okresným súdom Zvolen v senáte 6C. Žalobca trval na osobnej účasti splnomocneného advokáta a vylúčil substitúciu.

Súd vec prejednal na pojednávaní dňa 04.12.2014 v neprítomnosti účastníkov konania postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p.

V prvom rade súd poukazuje na tú skutočnosť, že žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania bola súdu doručená až dňa 03.12.2014 t.j. deň pred súdom nariadeným pojednávaním. Zároveň súd uvádza, že žiadosť o odročenie pojednávania neobsahuje základné náležitosti, ktoré má na mysli Občiansky súdny poriadok. Ešte na doplnenie záverov svojho rozhodnutia, prečo súd konal v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu súd uvádza, že kolízia pojednávania nie je relevantná z dôvodu kolízie dvoch pojednávaní toho istého účastníka na rôznych súdoch, o ktorej právny zástupca žalobcu vedel v dostatočnom časovom predstihu. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca podal veľké množstvo

žalôb, v ktorých splnomocnil toho istého právneho zástupcu, bolo na ňom, aby zabezpečil personálne zastupovanie svojho klienta na jednotlivých pojednaniach tak, aby súd vo veci mohol konať.

Súd poukazuje na rozsiahlu judikatúru súdov v tejto oblasti podľa ktorej samotná kolízia pojednání právneho zástupcu účastníka nie je bez ďalšieho dôležitým dôvodom na odročenie pojednání v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. (porovnaj tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 77/2002).

Otázka kolízie pojednání účastníka konania, resp. jeho právneho zástupcu ako „dôležitého dôvodu“ na odročenie pojednání v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. bola už opakovane riešená v judikatúre dovolacieho súdu, ako aj v rozhodovacej praxi Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 68/98 z 13. januára 1999 [uverejneného pod poradovým (publikačným) číslom: 11/1999 v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky] obsahom základného práva zaručujúceho právo každého, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek jeho žiadosti na odročenie pojednání. Kolízia dvoch pojednání toho istého účastníka v tom istom termíne na rozdielnych súdoch nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie „dôležitého dôvodu“ na odročenie riadne a včas vytyčeného pojednání. Posúdenie opodstatnenosti „dôležitého dôvodu“ (§ 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu.

Z dôvodu, že žiadosť žalobcu o odročenie pojednání, ako aj kolízia, ktorá sa mala konať dňa 04.12.2014 pred Okresným súdom Zvolen v senáte 6C nie je dôvodom na odročenie pojednání, súd neakceptoval žiadosť žalobcu o odročenie pojednání a vo veci pojednával v neprítomnosti účastníkov konania postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p.

Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného

v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

Podľa § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 19 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 41 ods. 2 písm. i) Zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmliev, ktorých výkon pripúšťa zákon.

Podľa § 44 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma.

Žalobca si v tomto konaní uplatňuje náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy majúcej za to, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Humenné došlo k prietahom v konaní. Žalobca mal za to, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonom stanovenej lehote 15 dní.

Je potrebné zdôrazniť, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb. V praxi sa vychádza z toho, že ide o prípady vzniku škôd, ktoré boli vyvolané inou činnosťou orgánov verejnej moci, než rozhodnutím.

Nesprávnym úradným postupom je tak činnosť, spojená s výkonom právomoci orgánu verejnej moci, ak pri nej, alebo v dôsledku dôjde k porušeniu pravidiel, predpísaných právnou normou, pre konanie orgánu verejnej moci, alebo k porušeniu poriadku, určeného povahou a funkciou postupu. Uvedené ustanovenie zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorá predpokladá splnenie súčasne troch podmienok, a to nesprávny úradný postup príslušného orgánu verejnej moci, vznik škody poškodenému a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa neviaže na vydanie rozhodnutia v predpísanom konaní a s rozhodovaním buď vôbec nemusí súvisieť, alebo naopak ide o taký postup v konaní, smerujúci síce k vydaniu rozhodnutia, ktorý sa však bezprostredne v obsahu rozhodnutia neodrazí.

Úradný postup nie je možné spravidla upraviť natoľko detailne, aby pokrýval všetky predpísané dielčie kroky, ktoré je potrebné v rámci výkonu právomoci uskutočniť. Správnosť úradného postupu musí byť hodnotená i hľadiskom účelu, ku ktorému dosiahnutiu postup orgánu verejnej moci smeruje.

Vychádzajúc z uvedeného, súd považoval žalobu žalobcu v celom rozsahu za nedôvodnú.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Humenné súd zistil, že exekučný súd rozhodoval v uvedenej veci o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V sporovom konaní, ktoré je ovládané zásadou dispozičnou platí, že súd je viazaný žalobou a uplatnený nárok nie je charakterizovaný opísaním skutkových okolností, ktorými žalobca svoj nárok zdôvodňuje, keď skutkovým základom opísaným v žalobe v spojitosti so žalobným petitom, je potom vymedzený základ nároku uplatneného žalobcom, ktorý je predmetom konania.

Žalobca odvodzoval svoj nárok na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť Okresný súd Humenné v exekučnom konaní, keď nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Podľa skutkových okolností, uvedených v žalobe tak malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu v čase od začatia exekučného konania až do vydania rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora.

Súd mal za to, že v uvedenom exekučnom konaní nedošlo k prieťahom v konaní, keď súd rozhodol po uplynutí zákonom stanovenej lehoty 15 dní a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Ohľadne prípadného prieťahu v konaní sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní, nerozhodoval Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. Je potrebné zdôrazniť, že aj samotný žalobca uviedol v žalobe, že do exekučných spisov dával žiadosti na prieťahy v konaní. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v Článku 48 ods. 2 Ústavy SR, je podľa názoru súdu kompetentný preskúmať len Ústavný súd Slovenskej republiky.

Súd uvádza, že v rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, či priebeh samotného rozhodcovského konania.

Exekučný poriadok určuje lehotu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie na vydanie iného rozhodnutia o žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V prípade, ak má súd za to, že nie je zákonný dôvod na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne, pričom súd zdôrazňuje, že takéto rozhodnutie nemožno považovať za jednoduché, pre ktoré by bola určená 15 dňová lehota. Pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, zákonná lehota neexistuje, teda nemožno konštatovať, že v prejednávanej veci nebola dodržaná lehota na vydanie rozhodnutia, keďže zákon v čase podania návrhu na súd lehotu neurčoval, zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie

poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úpravu, najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Žalobca súdu žiadnym spôsobom nepreukázal, aby počas trvania exekučného konania bol v neistote a hrozila mu akákoľvek škoda. Rovnako súdu nepreukázal, že doba od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o jeho zamietnutí viedla k strate jeho legitímnych očakávaní, že nastane zákonom predpokladaný stav a vyvolala riziko ohrozujúce konečné vymożenie pohľadávky.

Nepochybne o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora bolo v exekučnom konaní rozhodnuté.

Súd opätovne zdôrazňuje, že podľa jeho názoru citované ustanovenia exekučného poriadku stanovujú lehotu pre exekučný súd, iba na rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Na rozhodnutie súdu o zamietnutí takejto žiadosti podľa názoru súdu neexistuje zákonom stanovená lehota 15 dní.

Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, žalobca napriek poučeniu súdu podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O.s.p. žiadnym spôsobom nepreukázal ich vznik.

Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností.

Pokiaľ ide o námietku žalovanej, že návrh na začatie konania, resp. žaloba žalobcu nespĺňa zákonné náležitosti a súd by mal vyzvať žalobcu na postup podľa § 43 ods. 1 O.s.p. s týmto názorom nie je možné v žiadnom prípade súhlasiť. Súd konštatuje, že žaloba žalobcu má podľa jeho názoru náležitosti v zmysle § 42 a § 79 Občianskeho súdneho poriadku a z petito žaloby je zrejмый uplatnený nárok žalobcu.

Súd vo veci nevydal medzitémny rozsudok tak, ako to požadoval žalobca, nakoľko mal za to, že sú splnené podmienky na rozhodnutie vo veci samej.

Pokiaľ ide o uplatnenie majetkovej škody, ktorú si žalobca špecifikoval v tejto žalobe ako náhradu istiny, titulom zalożenia prekážky rozhodnutej veci, na ktorú má súd prihliadať ex offo, žalobca túto majetkovú škodu definoval ako náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Nemôže preto nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny s príslušenstvom zo strany exekučného súdu. Žalobca mal za to, že exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny, a to bez plnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným, odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej zmluvy o úvere. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul, a to rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty, podľa § 41 zákona o rozhodcovskom konaní, chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný, na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie, požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo.

Pokiaľ ide o vytýkaný nesprávny úradný postup v preskúmaní práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny a s tým uplatnenú námietku veci rozhodnutej res iudicata, k tomu súd poukazuje na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekučný súd je ex offo povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd nezaobera vecnou správnosťou exekučného titulu, ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov

a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť -rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku res iudicata. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. Okrem toho tento výklad možno podoprieť aj povinnosťou súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Toto právo sa zaručuje nielen tomu, kto uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti komu je uplatňovaný nejaký nárok. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvýkrát poskytnúť spotrebiteľovi z úradnej povinnosti účinnú spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku. Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pritom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 OSP. V štádiu exekučného konania, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu exekučný súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 OSP) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Dokazovanie (vyžadujúce nariadenie pojednávania s spotrebiteľovi z úradnej povinnosti účinnú spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku. Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pritom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 OSP. V štádiu exekučného konania, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu exekučný súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 OSP) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Dokazovanie (vyžadujúce nariadenie pojednávania s možnosťou účasti oprávneného i povinného) v tejto časti exekučného konania neprichádza do úvahy aj z dôvodu, aby sa tým nezmaril účel exekúcie, o ktorej sa má povinný prvýkrát dozvedieť až dorúčením upovedomenia o začatí exekúcie. K takému právnomu záveru dospel aj najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5 MCdo 11/2012 zo dňa 29. 04. 2013.

Žalobca v písomnom podaní, súdu doručenom dňa 28.11.2014 požiadal súd o prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 7C 6/2010. Žiadal, aby súd toto konanie prerušil a to do zodpovedania otázok Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach. Svoju žiadosť o prerušenie konania odôvodnil tou skutočnosťou, že zodpovedanie prejudiciálnych otázok má zásadný význam pre toto konanie, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri

vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu.

Súd návrh žalobcu na prerušenie tohto konania do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 7C 6/2010 v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Citované ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, ktoré znamená také prerušenie, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné. Predmetné ustanovenie sa týka procesných situácií, v ktorých súd môže, ale nemusí konanie prerušiť. Prerušenie konania je na úvahe konajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť súdu, nie však jeho povinnosť. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber vhodného opatrenia (napr. spojenie vecí, prerušenie konania, vyriešenie predbežnej otázky), slúžiaceho účelu racionálnej organizácie postupu pri vedení príslušného konania, má súd podriaďiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní (§ 6 O. s. p.) a spomedzi viacerých opatrení použiť to, ktorým sa ochrana práv účastníkov konania zabezpečí čo najrýchlejšie a najúčinnnejšie. Rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo.

Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. predpokladá takú predbežnú, resp. prejudiciálnu otázku, ktorej predchádzajúce vyriešenie je nutné, aby bolo možné rozhodnúť vo veci samej. Je však nutné zdôrazniť, že nejde o prípad, kedy by sa v inom konaní riešila otázka významná pre rozhodnutie súdu, ktorú by si súd nebol oprávnený vyriešiť sám, ale jedná sa o prípad, kedy otázku, ktorú síce konajúci súd je oprávnený riešiť ako otázku predbežnú, avšak z rôznych dôvodov (napr. z dôvodu spomínanej hospodárnosti konania) je vhodnejšie vyčkať na rozhodnutie iného orgánu, najčastejšie súdu.

Súd je názoru, že rozhodnutím o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, bol rešpektovaný účel konania v zmysle § 6 O. s. p., t. j. aby ochrana práv všetkých účastníkov konania bola účinná a rýchla, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na spravodlivé súdne konanie) a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov).

Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že v danom prípade podmienky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. splnené nie sú. Súd nevidel dôvod prerušiť toto konanie do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 7C 6/2010.

Zároveň súd žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú, z dôvodu nepreukázania nesprávneho úradného postupu, reálne nepreukázania vzniku škody, chýbajúcej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

O trovách konania súd rozhodol postupom podľa § 142 ods. 1 O.s.p. podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

V tomto konaní bol v celom rozsahu žalobca neúspešný, je povinný nahradiť žalovanému trovy konania. Vzhľadom na to, že z obsahu spisu nevyplývajú žiadne trovy žalovaného, súd náhradu trov konania účastníkom nepriznal a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda

a dôvody odvolania, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu _____ ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.